

УКРАЇНА

ВИЩА РАДА ЮСТИЦІЇ

**ТИМЧАСОВА СПЕЦІАЛЬНА КОМІСІЯ
З ПЕРЕВІРКИ СУДДІВ СУДІВ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ**

ВИСНОВОК

10 червня 2015 року

Київ

№54/02-15

Тимчасова спеціальна комісія з перевірки суддів судів загальної юрисдикції (далі – Комісія) у складі головуючого – Мойсика В.Р., членів Комісії – Галабали М.В., Варишка П.В., Лавренюка М.Ю., Первомайського О.О., Соловйової М.М., Титаренка М.М., Черевко А.О., Юзькової Т.Л., розглянувши матеріали перевірки щодо судді Шевченківського районного суду міста Києва Бугіля В.В.,

ВСТАНОВИЛА:

Згідно зі статтею 2 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» до Комісії із заявою звернулася Закревська Євгенія Олександрівна стосовно порушення суддею Шевченківського районного суду міста Києва Бугілем Володимиром В'ячеславовичем норм законодавства України під час прийняття рішення про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою щодо Дзиндзі Андрія Івановича. Доповідачем щодо даного звернення Комісією визначено Галабалу М.В.

На засідання Комісії 10 червня 2015 року суддя Бугіль В.В. не з'явився, був присутній його представник Кравець Р.Ю.

Проведеною перевіркою встановлено таке.

4 грудня 2013 року до Шевченківського районного суду міста Києва в межах кримінального провадження № 12013110060009084 з клопотанням про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою щодо Дзиндзі А.І. звернувся старший слідчий СУ ГУ МВС України в місті Києві Яворський Б.І. Клопотання було погоджене старшим прокурором відділу прокуратури міста Києва Доценком В.А. Відповідно до клопотання Дзиндзя А.І. знаходився 01 грудня 2013 року на вул. Банковій, 11, у місті Києві та керував трактором LONGGONG д.н.з. 46570 АА, а також викрав ключі від нього.

06 грудня 2013 року слідчий суддя Шевченківського районного суду міста Києва Бугіль В.В. постановив ухвалу, якою задовольнив дане клопотання

слідчого (матеріали № 761/32662/13-к) та застосував запобіжний захід у вигляді тримання під вартою строком 60 днів – до 02 лютого 2014 року.

Вказана ухвала суду була оскаржена в апеляційному порядку. 20 грудня 2013 року ухвалою апеляційного суду міста Києва в складі суддів Беця О.В. (головуючого), Коваль С.М., Приндюк М.В. ухвалу слідчого судді Шевченківського районного суду міста Києва від 06 грудня 2013 року залишено без змін, а скаргу захисника Дорогої А.І. – без задоволення (справа № 11-сс/796/2213/2013).

Відповідно до пункту 2 частини 1 статті 184 КПК України клопотання слідчого про застосування запобіжного заходу повинно містити правову кваліфікацію кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність. Разом з тим клопотання слідчого Яворського Б.І. від 04 грудня 2013 року не містило таких відомостей.

Серед матеріалів, якими слідчий обґрунтовував доводи клопотання про застосування запобіжного заходу, були: рапорт старшого оперуповноваженого в особливо важливих справах УБОЗ ГУ МВС України в місті Києві Хоркавого С.В., протокол допиту свідка Карпенка Р.Б., які оформлялися в межах кримінального провадження № 12013110000001244, а також протокол огляду відеозапису, оформлений в межах провадження № 12013110000001250.

У матеріалах судового провадження № 761/32662/13-к відсутні будь-які докази об'єднання або виділення матеріалів досудового розслідування номер 12013110060009084, 12013110000001244 та 12013110000001250 в порядку статті 217 КПК України.

Окрім того, під час допиту свідка – машиніста навантажувача КП «Підрядне спеціалізоване шляхобудівне управління» Карпенка Р.Б. слідчий здійснив пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, яке згідно з частиною 7 статті 223 КПК України повинне відбуватися за участі двох понять. Однак дана слідча дія була проведена без такої участі.

В якості додатку до протоколу допиту вищевказаного свідка зазначається фотознімок № 2, який відсутній. В протоколі зазначено, що свідку роз'яснено, що його викликано для дачі показань у кримінальному провадженні про зникнення Панько Н.М.

Також слідчий обґрунтовує доводи клопотання про застосування запобіжного заходу рапортом старшого оперуповноваженого в особливо важливих справах УБОЗ ГУ МВС України в місті Києві Хоркавого С.В. Водночас, відповідно до пункту 2.2.9 Інструкції з діловодства в системі Міністерства внутрішніх справ України, затвердженої наказом МВС України від 23 серпня 2012 року № 747, рапорт належить до внутрішніх документів МВС України.

Таким чином, вищевказані докази були отримані стороною обвинувачення всупереч порядку, передбаченому КПК України, а відтак в силу статей 86, 87, 177 КПК України є недопустимими і такими, що не можуть свідчити про існування обґрунтованої підозри щодо вчинення кримінального

правопорушення Дзиндзею А.І. Незважаючи на це слідчий суддя Бугіль В.В. послався на них в ухвалі від 06 грудня 2013 року.

Відповідно до повідомлення про підозру Дзиндзя А.І. незаконно заволодів транспортним засобом, за попередньою змовою групою осіб, поєднаного з погрозою застосування насильства, що є небезпечним для життя та здоров'я потерпілого, тобто вчинив кримінальне правопорушення, передбачене частиною 3 статті 289 КК України – особливо тяжкий злочин. Частиною 1 статті 52 КПК України передбачено, що участь захисника є обов'язковою у кримінальному провадженні щодо особливо тяжких злочинів. Відтак повідомлення про підозру Дзиндзі А.І. могло відбутися лише за обов'язкової участі захисника, що не було забезпечено стороною обвинувачення.

Статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод передбачено, що кожний обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має право бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього. Пунктом 1 частини 3 статті 42 КПК України встановлено, що підозрюваний має право знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють. Разом з тим, відповідно до клопотання про дозвіл на затримання підозрюваного, протоколом затримання, повідомлення про підозру Дзиндзя А.І. підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого частиною 3 статті 289 КК України, відповідно до ухвали про надання дозволу на затримання – частиною 2 статті 289, статтею 348 КК України. При цьому, в ухвалі про застосування запобіжного заходу суддя Бугіль В.В. зазначив, що підозрюваний причетний до вчинення кримінального правопорушення, передбаченого частиною 2 статті 289 КК України. Таким чином, ні стороною обвинувачення, ні судом не було забезпечено право Дзиндзі А.І. знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють.

В матеріалах судового провадження № 761/32662/13-к наявна письмова заява підозрюваного про злочин. Відповідно до неї Дзиндзею А.І. під час затримання били по голові, спині, руках і ногах кулаками тощо.

Згідно з пунктом 18 частини 1 статті 3 Кримінального процесуального кодексу України до повноважень слідчого судді належить здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні. У пункті 1 листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04 квітня 2013 року № 511-550/0/4-13 «Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України» зазначено таке: «слідчий суддя має сумлінно виконувати обов'язки щодо загального захисту прав людини у порядку статті 206 КПК України». Частиною шостою статті 206 Кримінального процесуального кодексу України передбачено, що якщо під час будь-якого судового засідання особа заявляє про застосування до неї насильства під час затримання, слідчий суддя зобов'язаний зафіксувати таку

заяву або прийняти від особи письмову заяву та забезпечити невідкладне проведення судово-медичного обстеження особи, доручити відповідному органу досудового розслідування провести дослідження фактів, викладених у заяві особи, вжити необхідних заходів для забезпечення безпеки особи згідно із законодавством. Слідчий суддя зобов'язаний діяти в порядку, передбаченому частиною шостою статті 206 Кримінального процесуального кодексу України незалежно від наявності заяви особи, якщо відомі слідчому судді обставини дають підстави для обґрунтованої підозри порушення вимог законодавства під час затримання.

Незважаючи на це, суддя Бугіль В.В. не здійснив дій, передбачених частиною 6 статті 206 КПК України.

Крім того, слідчим суддею Бугілем В.В. при винесенні ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді взяття під варту не були враховані вимоги пункту 175 рішення Європейського суду з прав людини від 21 квітня 2011 року у справі «Нечипорук і Йонкало проти України», відповідно до якого термін «обґрунтована підозра» означає, що існують факти або інформація, які можуть переконати об'єктивного спостерігача в тому, що особа, про яку йдеться, могла вчинити правопорушення (рішення у справі «Фокс, Кемпбелл і Гартлі проти Сполученого Королівства» від 30 серпня 1990 року, п. 32, Series A, № 182), а також пункту 1 частини першої статті 178 Кримінального процесуального кодексу України, згідно з яким слідчий суддя при вирішенні питання про обрання запобіжного заходу зобов'язаний оцінити вагомість наявних доказів про вчинення підозрюваним кримінального правопорушення.

Під час розгляду клопотань про застосування запобіжного заходу слідчий суддя не встановив, чи доводять надані стороною обвинувачення докази обставини, які свідчать про наявність достатніх підстав вважати, що існує хоча б один із ризиків, передбачених статтею 177 Кримінального процесуального кодексу України, а також, чи доводять надані стороною обвинувачення докази обставини, які свідчать про недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання ризику або ризикам, зазначеним у клопотанні, чим порушив вимоги пунктів 2, 3 частини першої статті 194 Кримінального процесуального кодексу України. Тим самим не було взято до уваги практику Європейського суду з прав людини, зокрема такі приписи: «При розгляді клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою обов'язково має бути розглянута можливість застосування інших (альтернативних) запобіжних заходів» (п. 80 рішення Європейського суду з прав людини від 10 лютого 2011 року у справі «Харченко проти України», «Тримання особи під вартою буде свавільним, оскільки національні суди не обґрунтували необхідність такого тримання і не було розглянуто можливість застосування більш м'якшого запобіжного заходу» (п. 29 рішення Європейського суду з прав людини від 11 жовтня 2010 року у справі «Хайредінов проти України»).

В письмових поясненнях, наданих Комісії, суддя Бугіль В.В. вказує, що слідчим суддею було ухвалені законне, обґрунтоване і вмотивоване судове

рішення про застосування запобіжного заходу у відповідності до вимог КПК України.

Разом з тим доводи і твердження судді не спростовують вчинених ним порушень закону, які знайшли своє підтвердження під час проведення Комісією перевірки.

Частиною 1 статті 29 Конституції України передбачено, що ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше, як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом. Відповідно статті 370 КПК України судові рішення повинно бути законним, обґрунтованим і вмотивованим.

З огляду на вищевикладене, обрання відносно Дзиндзі А.І. запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою суперечить нормам Конституції України, Кримінального кодексу України, Європейської Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод та практиці Європейського суду з прав людини.

Також до Комісії із заявою звернувся Кадура Володимир Олександрович стосовно порушення суддею Шевченківського районного суду міста Києва Бугілем Володимиром В'ячеславовичем норм законодавства України під час винесення ухвал від 05 грудня 2013 року у справах № 761/32663/13-к і № 761/32667/13-к про надання дозволів на проведення обшуку. Доповідачем щодо даного звернення Комісією визначено Соловійову М.М.

У своїй заяві Кадура В.О. вказував на необґрунтованість поданих слідчими клопотань про надання дозволів на проведення обшуків та відсутність у судді Бугіля В.В. будь-яких підстав для їх задоволення. Також стверджував про неповний і необ'єктивний розгляд суддею Бугілем В.В. зазначених клопотань слідчих. Крім того, зазначав про наслідки проведених обшуків, які фактично ні до чого не призвели, окрім викрадення його особистих речей та відкриття кримінального провадження за цим фактом.

Відомості, викладені у цій заяві, стали підставою для проведення перевірки, в ході якої було вивчено копії справ №№ 761/32663/13-к і 761/32667/13-к про надання дозволів на проведення обшуків і пояснення судді Бугіля В.В., надані ним на відповідний запит Комісії.

Так, у своїх письмових поясненнях, надісланих до Комісії на відповідний запит, суддя Бугіль В.В. заперечив викладені у заяві Кадури В.В. доводи. Зокрема, суддя Бугіль В.В. зазначив, що розглянув клопотання слідчого як черговий слідчий суддя відповідно до автоматичного розподілу справ. Вказані клопотання були розглянуті в присутності слідчого, який належним чином обґрунтовував доводи цих клопотань та довів наявність достатніх підстав вважати, що кримінальне правопорушення було вчинено; відшукувані речі і документи мають значення для досудового розслідування; відомості, які містяться в них, можуть бути доказами під час судового розгляду; відшукувані речі і документи можуть знаходитися у зазначених в клопотаннях приміщеннях. Також суддя Бугіль В.В. стверджував, що при розгляді вказаних клопотань ним не було допущено будь-яких процесуальних порушень, а розгляд справ було проведено відповідно до вимог діючого законодавства, в

тому числі положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини.

За результатами перевірки Комісією встановлено наступне.

05 грудня 2013 року до Шевченківського районного суду міста Києва надійшло 2 ідентичних клопотання старшого слідчого СУ ГУМВС України в місті Києві майора міліції Генсіцького О.В., погоджених старшим прокурором відділу прокуратури міста Києва Доценком В.А., про проведення обшуків:

- в першому клопотанні у квартирі № 87, будинку № 59 по вулиці Звіринській у місті Києві;
- в другому клопотанні у будинку, підсобних та прибудинкових приміщеннях, розташованих за адресою: Київська область, Обухівський район, смт Козин, садове товариство «Ветеран-1», вул. Виноградна 39,

за місцем проживання Кадури В.О., з метою виявлення та фіксації відомостей про обставини вчинення кримінальних правопорушень, відшукання майна, здобутого у результаті їх вчинення, інших предметів та документів, що мають значення для розкриття правопорушень, а також відомостей про обставини вчинення кримінальних правопорушень.

В обґрунтування вказаних клопотань зазначено, що у провадженні СУ ГУМВС України в місті Києві перебувають матеріали кримінального провадження № 12013110060009084, зареєстровані 01 грудня 2013 року в Єдиному реєстрі досудових розслідувань, за фактами незаконного заволодіння транспортним засобом; умисної організації масових заворушень, що супроводжувалися насильством над особою, опором представникові влади із застосуванням інших предметів, які використовувалися як зброя, а також участь у масових заворушеннях; посягання на життя працівників правоохоронних органів у зв'язку з виконанням ними своїх службових обов'язків щодо охорони громадського порядку, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених частиною 2 статті 289, частиною 1 статті 294, статтею 348 Кримінального кодексу України.

Так, досудовим розслідуванням встановлено, що 01 грудня 2013 року, близько 13 години 00 хвилин, невстановлені особи, перебуваючи на перехресті вулиць Інститутська та Банкова в місті Києві, незаконно заволоділи транспортним засобом навантажувачем фронтальним, «LONGGONG CDM833» (д.н.з. 478-70 АА), що належить КП «ПСШРБУ».

Крім того, 01 грудня 2013 року під час моніторингу інформації, що розміщується представниками ЗМІ на Інтернет-порталах щодо подій, які відбуваються на території міста Києва встановлено наступне: на Інтернет-порталах «www.bigmir.net», «www.tcn.ua» та інших розміщено статті з заголовками: «Возле Администрации Президента Украины начались столкновения митингующих с бойцами Беркута», «Возле здания администрации президента применен слезоточивый газ», «На Банковій готуються до масових заворушень», «Невстановлені особи нападають на працівників Беркуту», «Кількість постраждалих міліціонерів під час сьогоднішніх сутичок склала більше 100 осіб, – МВС», тобто про вчинення невстановленими особами дій, які містять в собі ознаки кримінального

правопорушення, а саме організації масових заворушень, що супроводжувались насильством над особою, опором представникам влади із застосуванням інших предметів, які використовувались як зброя, а також активна участь у масових заворушеннях.

Також 01 грудня 2013 року, приблизно о 13 годині 40 хвилин, невстановлені особи, знаходячись біля адміністративної будівлі «Адміністрація Президента України», розташованої за адресою: місто Київ, вулиця Банкова, 11, використовуючи транспортний засіб, а саме навантажувач фронтальний «LONGGONG CDM833», (д.н.з. 478-70 АА) шляхом наїзду вказаним транспортним засобом на працівників правоохоронних органів, вчинили посягання на їх життя під час виконання ними своїх службових обов'язків щодо охорони громадського порядку.

У ході досудового розслідування 02 грудня 2013 року проведено огляд низки відеозаписів (з використанням їх фрагментів – стоп-кадрів), на яких зафіксовані події, що мали місце 01 грудня 2013 року біля адміністративної будівлі «Адміністрація Президента України».

Відповідно до відповіді на доручення № 12/3-40 від 03 грудня 2013 року встановлено одягнуту у червону куртку особу, що перебувала у кабіні водія екскаватора та була зафіксована на відеозаписах, якою виявився Кадура Володимир Олександрович, 27 вересня 1982 року народження, уродженець міста Києва, проживаючий за адресами: м. Київ, вул. Челябінська, 15, кв. 104; м. Київ, вул. Звіринецька, 59, кв. 87; м. Київ, вул. Бастіонна, 15, кв. 78.

Згідно з рапортом старшого уповноваженого УБОЗ ГУМВС України в місті Києві, який надійшов 04 грудня 2013 року у додаток до відповіді на доручення від 03 грудня 2013 року, Кадура В.О. періодично проживає за адресою: Київська область, Обухівський район, смт Козин, садове товариство «Ветеран-1», вул. Виноградна, 39.

Зважаючи, що за місцем проживання Кадури В.О. можуть знаходитись відомості про обставини вчинення кримінальних правопорушень, майно здобуте у результаті їх вчинення, інші предмети та документи, що мають значення для розкриття правопорушень, а також відомості про обставини вчинення кримінальних правопорушень, слідчий просив надати дозволи на проведення обшуків з метою їх відшукання та фіксації.

Суддя Бугіль В.В. ухвалами Шевченківського районного суду міста Києва від 05 грудня 2013 року у справах №№ 761/32663/13-к і 763/32667/13-к вказані клопотання задовольнив та надав дозволи на проведення обшуків. Зазначені ухвали оскарженню не підлягали, а строк їх дії складав один місяць, тобто до 05 січня 2014 року.

Слід зазначити, що вказані ухвали абсолютно ідентичні за змістом, а різняться лише місцем проведення обшуку і до їх мотивувальних частин повністю перенесено текст відповідних клопотань слідчого.

Так, суддя Бугіль В.В. дійшов висновку про обґрунтованість клопотань слідчого, оскільки в них наведено докази вчинення кримінального правопорушення, обґрунтовано вказано що у вказаних місцях проживання

Кадури В.О. можуть знаходитись майно, здобуте у результаті вчинення кримінальних правопорушень, інші предмети та документи, що мають значення для розкриття правопорушень, що свідчить про наявність підстав для надання дозволу на проведення обшуку в них.

Однак, такі висновки судді Бугіля В.В. є передчасними та такими, що не відповідають обставинам справи.

Так, відповідно до частини 1 статті 234 Кримінального процесуального кодексу України обшук проводиться з метою виявлення та фіксації відомостей про обставини вчинення кримінального правопорушення, відшукування знаряддя кримінального правопорушення або майна, яке було здобуте у результаті його вчинення, а також встановлення місцезнаходження розшукуваних осіб.

Аналізуючи зміст вказаної норми, така слідча дія як обшук переслідує за мету досягнення внаслідок її проведення конкретних результатів – виявити та зафіксувати відомості про обставини вчинення кримінального правопорушення; відшукати знаряддя кримінального правопорушення або майно, яке було здобуте у результаті його вчинення; встановити місцезнаходження розшукуваних осіб. Однак, з клопотань слідчого про проведення обшуку не вбачається, якого саме результату прагнув досягнути слідчий в результаті проведення обшуків. Так, в клопотання просто перенесено текст вказаної вище статті Кримінального процесуального кодексу України без будь-якої конкретизації.

Частиною 2 цієї статті Кодексу встановлено вимоги до клопотання слідчого про проведення обшуку, тобто перелік відомостей, що мають бути обов'язково зазначені у клопотання, а саме:

- 1) найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер;
- 2) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з розслідуванням якого подається клопотання;
- 3) правову кваліфікацію кримінального правопорушення з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність;
- 4) підстави для обшуку;
- 5) житло чи інше володіння особи або частину житла чи іншого володіння особи, де планується проведення обшуку;
- 6) особу, якій належить житло чи інше володіння, та особу, у фактичному володінні якої воно знаходиться;
- 7) речі, документи або осіб, яких планується відшукати.

Всупереч вказаним вище вимогам процесуального законодавства клопотання слідчого не містили відомостей про осіб, яким належала квартира № 87, у будинку № 59 по вулиці Звіринецькій у місті Києві і будинок, підсобні та прибудинкові приміщення, розташовані за адресою: Київська область, Обухівський район, смт Козин, садове товариство «Ветеран-1», вул. Виноградна 39. Також не вказано осіб, у фактичному володінні яких знаходилась вказана нерухомість.

Більше того, як вже зазначалося вище, у клопотаннях слідчих не конкретизовано які саме речі, документи або осіб планувалося відшукати за вказаними адресами.

З огляду на викладене, подані слідчим клопотання фактично не відповідали встановленим процесуальним законодавством вимогам, що в свою чергу виключало можливість їх задоволення суддею Бугілем В.В.

Згідно з частиною 5 статті 234 Кримінального процесуального кодексу України слідчий суддя відмовляє у задоволенні клопотання про обшук, якщо прокурор, слідчий не доведе наявності достатніх підстав вважати, що:

- 1) було вчинено кримінальне правопорушення;
- 2) відшукувані речі і документи мають значення для досудового розслідування;
- 3) відомості, які містяться у відшукуваних речах і документах, можуть бути доказами під час судового розгляду;
- 4) відшукувані речі, документи або особи знаходяться у зазначеному в клопотанні житлі чи іншому володінні особи.

Відсутність у клопотаннях слідчого відомостей про те, що саме планувалося знайти під час обшуків, як наслідок унеможлиблює доведення ним наявності достатніх підстав вважати, що відшукувані речі і документи мають значення для розслідування, а відомості, що містяться в них, можуть бути доказами під час судового розгляду. Більше того, слідчим не доведено, що відшукувані речі, документи, або особи знаходяться за вказаними адресами.

За таких обставин у судді Бугіля В.В. були відсутні будь-які підстави для задоволення клопотань слідчого про проведення обшуків, а навпаки, в силу вказаної норми, суддя Бугіль В.В. зобов'язаний був відмовити у їх задоволенні.

Відповідно до частини 2 статті 235 Кримінального процесуального кодексу України ухвала слідчого судді про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи повинна відповідати загальним вимогам до судових рішень, передбачених цим Кодексом, а також містити відомості про:

- 1) строк дії ухвали, який не може перевищувати одного місяця з дня постановлення ухвали;
- 2) прокурора, слідчого, який подав клопотання про обшук;
- 3) положення закону, на підставі якого постановляється ухвала;
- 4) житло чи інше володіння особи або частину житла чи іншого володіння особи, які мають бути піддані обшуку;
- 5) особу, якій належить житло чи інше володіння, та особу, у фактичному володінні якої воно знаходиться;
- 6) речі, документи або осіб, для виявлення яких проводиться обшук.

Перераховані вище недоліки клопотань слідчого про проведення обшуків призвели до невідповідності вимогам кримінального процесуального законодавства постановлених суддею Бугілем В.В. ухвал про їх задоволення. Так, ухвали Шевченківського районного суду міста Києва від 05 грудня 2013 року у справах №№ 761/32663/13-к і 763/32667/13-к фактично не містять відомостей про особу, якій належала квартира № 87, у будинку № 59 по вулиці Звіринецькій у місті Києві і будинок, підсобні та прибудинкові приміщення, розташовані за адресою: Київська область, Обухівський район, смт Козин, садове товариство «Ветеран-1», вул. Виноградна 39. Також в ухвалях не вказано речі, документи або осіб, для виявлення яких проводиться обшук.

Статтею 370 Кримінального процесуального кодексу України встановлено, що судові рішення повинно бути законним, обґрунтованим і вмотивованим. Законним є рішення, ухвалене компетентним судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, передбачених цим Кодексом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оціненими судом відповідно до статті 94 цього Кодексу. Вмотивованим є рішення, в якому наведені належні і достатні мотиви та підстави його ухвалення.

Однак, постановлені ухвали про проведення обшуків не відповідають вказаним вище вимогам, оскільки суддею Бугілем В.В. не дотримано вимог кримінального провадження, не з'ясовано всіх обставин справи та не наведено достатніх підстав їх ухвалення.

Вказані вище вимоги законодавства були грубо порушені суддею Бугілем В.В.

Відповідно до частини 1 статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції.

Згідно зі статтею 30 Конституції України кожному гарантується недоторканість житла. Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду.

Отже, допущені суддею Бугілем В.В. грубі процесуальні порушення призвели до настання негативних наслідків, що знайшли своє вираження у порушенні права на недоторканість житла.

Як вказано у постанові Пленуму Верховного Суду України від 13 червня 2007 року № 8 «Про незалежність судової влади» суди та судді у своїй діяльності не завжди керуються виключно Конституцією та законами України, піддаються протиправному впливу посадових осіб органів державної влади, суб'єктів політичної діяльності, допускають безкарне втручання у вирішення судових справ, що завдає істотної шкоди демократичному конституційному ладу, правам і свободам громадян, інтересам суспільства та держави. Таким чином, суддя Бугіль В.В. невиконанням покладених на нього професійних обов'язків під час гострого соціального конфлікту в Україні з 21 листопада 2013 року по 22 лютого 2014 року завдав істотної шкоди демократичному конституційному ладу, правам і свободам громадян, інтересам суспільства та держави.

Відповідно до частини 4 статті 54 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суддя зобов'язаний, крім іншого, своєчасно, справедливо та безсторонньо розглядати і вирішувати судові справи відповідно до закону з дотриманням засад і правил судочинства, додержуватись присяги судді.

Присяга судді вимагає від нього об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно та справедливо здійснювати правосуддя, підкоряючись лише закону та керуючись принципом верховенства права, чесно і сумлінно виконувати обов'язки судді.

Відповідно до частини другої статті 32 Закону України «Про Вищу раду юстиції» порушенням суддею присяги також є вчинення ним дій, що порочать звання судді і можуть викликати сумніви у його об'єктивності, неупередженості та незалежності, у чесності та непідкупності судових органів.

Допущені Бугілем В.В. грубі порушення закону порочать звання судді, викликають сумнів у його об'єктивності та неупередженості.

На підставі викладеного, керуючись статтею 7 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» та пунктами 4.1, 6.9 Регламенту Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції, Комісія

УХВАЛИЛА:

визнати в діях судді Шевченківського районного суду міста Києва Бугіля Володимира В'ячеславовича порушення присяги судді, направити висновок та матеріали перевірки щодо вказаного судді до Вищої ради юстиції для подальшого розгляду та прийняття рішення.

Головуючий:

В.Р. Мойсик

Члени Комісії:

П.В. Варишко

М.В. Галабала

М.Ю. Лавренюк

О.О. Первомайський

М.М. Соловйова

М.М. Титаренко

А.О. Черевко

Т.Л. Юзькова